EL SENTIR D'UNA MARE

Assumpció Casañas Pareta

Temps d'hivern, fred… El vent bufa com si volgués emportar-se tot allò que se li posa al davant.

El rellotge marca les nou del matí.

A la propera visita els he de dir que al cap de mitja hora he de marxar.

A les deu he de ser a les dependències del Jutjat per fer una declaració per a una vista d'uns clients.

Com quasi sempre, espero l'últim moment. Els clients que estava atenent ho requerien.

El DNI, la citació, documents que cal aportar… Que no em falti res…

Pel carrer fa un vent tallant i el fred em contraresta l'energia d'anar molt de pressa.

—Bon dia!—. Saludo un policia que hi ha a l'entrada de l'edifici. Li pregunto:

—El jutjat número…?

—A la segona planta —em respon.

M'apresso pujant. No em queda gaire temps, però arribo a l'hora.

—Hola, Sra. *Asunció* —sento que em diu un jove en arribar al replà del pis on he d'anar.

En aquell moment no el reconec.

Entro i em dirigeixo a una uixera que hi ha a una taula, al bell mig d'una estança quadrada.

—He de fer unes declaracions per a una vista.

Li ensenyo la citació. S'aixeca i entra en una de les dependències per una de les portes.

Mentre m'espero, m'adono que, a l'estança, hi ha altres persones. En aquell moment no les reconec. Hi ha una noia, una nena d'uns 6 anys que corre d'un cantó a l'altre de l'estança i un senyor de mitjana edat, suposadament el pare de la noia.

Surt la uixera.

—S'haurà d'esperar una bona estona —em diu—. Estan deliberant sobre un cas.

En aquell moment, i amb la tranquil·litat de tenir-ho tot controlat, m'adono de qui hi ha al meu voltant i de l'ambient que es respira.

—Ah, si és la Mari i la seva filla! —penso.

La Mari, una noia d'uns trenta anys. Casada i amb dues filles: una d'uns sis anys i l'altra de dos o tres. Dia per altre venia a l'oficina. La coneixia molt, atesa la situació econòmica que tenia i les històries que, a vegades, m'explicava (jo, a vegades, pensava que eren inventades: "Esta noche he llevado la niña a urgencias, casi se muere"; "Tengo un hermano en la cárcel"; "Se me ha inundado la casa") per pressionar perquè li avancés uns diners de la nòmina del proper mes, que, a vegades, fins i tot no arribava. La Mari era una mica especial. Summament nerviosa. Inquieta. Parlava amb veu aguda i molt de pressa. Això sí, sempre anava amb les nenes.

L'estança on som és quadrada i s'allarga cap a l'esquerra amb forma de L.

Al davant meu, la Mari i el seu pare, que li està parlant amb to amenaçador:

—Tendrás mi ayuda si no retiras la denuncia, pase lo que pase. ¡Ya estoy harto! ¡Tantas veces y que después no sirva para nada!

A l'altra banda de l'estança, el marit (aquell noi que em va saludar tot just jo pujava les escales) anava d'un cantó a l'altre sense parar. I la nena… anava del pare, qui a cau d'orella li deia alguna cosa, cap a la mare, i se li aferrava a la cintura estrenyent-la com si no la volgués deixar.

—Hola Mari, ¿qué haces aquí? ¿Necesitas algo? —li pregunto amb to de voler-la ajudar, adonant-me de la situació.

Em diu:

—He puesto una denuncia a mi marido por malos tratos y están deliberando quién se queda con las niñas.

—¿Qué dices? ¿Te ha maltratado y están deliberando quién se queda con las niñas? No puede ser —li vaig dir.

—Él dice que no estoy bien. Que padezco esquizofrenia… pero yo cuido bien a mis niñas —em va dir.

—Tranquila, no te preocupes. Todo va a salir bien —li vaig dir per donar-li ànim.

De cada vegada m'adonava més del nerviosisme i de l'ambient tens que es respirava.

Al cap de pocs segons, criden la Mari i entra en una de les sales.

Creixen els nervis per saber quina resolució s'ha pres…

La nena va d'un cantó a l'altre però sense allunyar-se gaire de la porta on ha entrat la mare.

El pare de la Mari, molt seriós.

I el marit s'anava atansant cap a l'estança on estàvem nosaltres.

Al cap d'uns instants s'obre la porta. Surt la Mari.

Tot just travessa la porta, la nena li diu:

—¿Mamá? —com volent preguntar "què t'han dit?".

La Mari, amb el cap cot, el fa anar d'un cantó a l'altre dient "no".

La nena corre a agafar-se a la seva mare exclamant:

—¡¡¡No, mamá; no, mamá. Yo quiero estar contigo!!!

—Volvamos a casa los tres. Retira la denuncia… —li diu el marit apropant-se a les dues com si volgués arreglar la situació.

Es queden una estona parlant tots quatre.

El pare emfasitza a la Mari que continuï endavant, que no es faci enrere, que demà tornarà a passar el mateix…

—¡Vámonos, mamá; vámonos, mamá! —li deia la nena, sense deixar d'agafar-la per la cintura, com si volgués acabar aquella estressant situació, empenyent-los cap a la sortida.

En uns instants quedo sola a la sala.

Quina situació, quina realitat, quina lliçó!

Possiblement em trobava davant d'una situació de violència de gènere.

Què es pot fer? Com es pot actuar? Com es pot prevenir que això no torni a passar? Com s'entén que, en una situació de maltractament, els fills els donin al maltractador? Que difícil que és escollir, per a la mare, les seves filles o la seva pròpia llibertat! Quina vivència per a la nena!

No podré mai explicar què vaig sentir en aquells instants. (Foto cedida per l'autora)

Tantes i tantes preguntes em vaig fer en aquells moments, però no tenien resposta. No entenia res de res.

Mai no oblidaré aquelles imatges de la mare dient no amb el cap i la nena corrent a agafar-la dient: —¡¡¡No, mamá; no, mamá!!!

No podré mai explicar què vaig sentir en aquells instants. Va ser com si caigués d'un cinquè pis. Vaig notar com si el cor em caigués a terra. Vaig haver d'agafar-me a algun lloc. Quasi queia.

Al cap d'un temps, tot tornava a la realitat… La Mari tornava a demanar avançament de nòmina del marit…

Novament, i com tantes vegades, havia tornat a vèncer el sentiment de mare.